

Sri, 23-07-2014, 16:59:18

Komentirajte**Radio i TV****Poveznice****Snalaženje**

Svi članci na Portalu su smješteni ovisno o sadržaju po rubrikama. Njima se pristupa preko glavnoga izbornika na vrhu stranice. Ako se članci ne mogu tako naći, i tekst i slike na Portalu mogu se pretraživati i preko [Googlea](#) uz upit (upit treba upisati bez navodnika): „traženi_pojam site:hkv.hr“.

Posjetitelji

Imamo 164 gostiju i 2 članova online

Administriranje

Korisničko ime

Lozinka

Zapamti me **Prijava**

- Zaboravili ste lozinku?
- Zaboravili ste korisničko ime?

Naslovnica \ **Izdvojeno** \ Vaši prilozil \ Ostalo \ Prilozi građana \ M. Lojkić: Književnost postmoderne i „JANA“**M. Lojkić: Književnost postmoderne i „JANA“**

Objavljeno Nedjelja, 20 srpnja 2014 18:00

141K+ 65 komentara

1

1

Književnost u postmoderni

Budući da je umreženi medijski sustav pod izravnom kontrolom istih onih oligarhijskih magnata u službi „Velikog oka“ u čijim je rukama sve važnije svjetsko korporacijsko gospodarstvo, poseban oblik manipulacije ljudskim umom odvija se putem reklamiranja njihovih proizvoda.

Neuromarketing posthumanog doba nije običan marketing nekog proizvoda već je to postala posebna znanost u razvoju sofisticiranih metoda manipulacije raznoraznih psihologa, psihoanalitičara, filozofa i sociologa kako kod čitatelja, gledatelja i slušatelja izazvati želju za trošenjem. Osim što je prvenstveni cilj ekonomske propagande psihološki uvjerljivim manipulacijama učiniti čovjeka ovisnikom konzumerizma, nužno je izvršiti i dodatnu invaziju na njegov um – uzdrmati kod čovjeka standardne norme društvenog i kršćanskog života.

Neuromarketing, kao indoktrinirani stroj za sustavno ispiranje mozгова, sve je više trivijalniji, kontroverzniji, uznemirujući, vulgarniji, nerazumljiviji, ali i sve više neopoganski, ezoterijski i okultni. U tih nekoliko trenutaka na medijskom prostoru, u kojemu se zvuk automatski povećava sa 60 -70 decibela na 80 – 100 u odnosu na trenutni program, glazbenim džinglovima, sloganima, subliminalima, vizualnim efektima te pozadinski maskiranim porukama, izazivaju se snažne emocije, bilo kroz crni humor, ismijavanje kršćanskih vrijednota, osjećaje straha, otvorene seksualne aluzije i sl.

piće ili tečajevi iz gnosticizma, ezoterije i teozofije?

Autor ovog „štospnog“ uratka kaže: „...Njegovi naslovi, poput Alkemičara i Zahira, promijenili su živote mnogih i usmjerili pojedince k drugačijim životnim vrijednostima“. Kojim? Autor na kraju poziva konzumente Jane ili Coelhoove obožavatelje (valjda smatra da je to ista skupina): „Pokaži nam kako je na tebe utjecao Paulo Coelho i prijavi svoju poruku“. S obzirom na čudovišnu izvnutost posthumanizma, očito je da više niti okultne pojave, niti magija nisu mračne, niti je opskurna povijest tajnih društava.

Tržište

Stoga je nužno zaviriti u književnost postmoderne koja toliko zaokuplja neuromarketiške stručnjake. Umjetnost postmoderne s književnim idolima staroga i novoga doba postala je najsurovija književna diktatura. U njoj se više ne traga za dobrom ili lošom inspiracijom, kao ni za dobrim ili lošim djelovanjem, nego isključivo za onim što kod čitatelja „prolazi“. Književni nagon je ovisan o knjižarskome tržištu, a u njemu prolazi ono što prema svom sadržaju podilazi određenoj književnoj modi. Osim toga, književni sadržaj je ugođen u skladu s velikom dozom pesimizma i nihilizma prema uzoru na njemački egzistencijalizam koji je najbolje promovirao francuski književnik Jean-Paul Sartre.

Egzistencionalisti smatraju da egzistencija prethodi esenciji, odnosno da čovjek sam određuje što će postati. Budući da, prema njima, ne postoji nikakva viša sila, niki Bog, čovjek je sam odgovoran za vlastiti život. Otuda i taj silni pesimizam kod egzistencijalista jer ateist živi pritisnut teretom spoznaje da su njegovi grijesi „apsolutno nepopravljivi“. Zato i „lijep“ oblik Sartreovog pisanja nipošto ne predstavlja bespogovoran znak dobre inspiracije. Đavao i lijepim pisanjem može širiti „estetiku ružnoće“. Ipak, zanimljiva je, ali i proturječna jedna Sartreova misao: „Uzdajem se isključivo u one koji se uzdaju u Boga, a ja u Boga ne vjerujem.“ Sama činjenica što je to djelomično shvatio donosi nam tračak nade... (Egon von Petersdorff: Vještice, demoni, spiritisti, Verbum, Split, 2003., str. 97., 98. i 204.)

Što to prolazi na književnom tržištu? Ono štivo za koje je „Veliko oko“ usadilo „čip u mozak“ planetarnog pučanstva: kako je baš to hvalevrijedna umjetnost, kako je to izvrsna knjiga koju se svakako mora pročitati, kako je jako zanimljiva i edukativna, kako je suvremena i

Uradci

Cijano se u tim uradcima idealiziraju dekadencija, nemoral, izopačenost, promiskuitet, prostitucija, uživanje opijuma,

Neuromarketing

Neuromarketing, kao indoktrinirani stroj za sustavno ispiranje mozgov, sve je više trivijalniji, kontroverzniji, uznemirujući, vulgarniji, nerazumljiviji, ali i sve više neopoganski, ezoterijski i okultni.

Dijeli 0

Preporučite članke

Podržite članke na jednoj od socijalnih mreža jednim klikom!

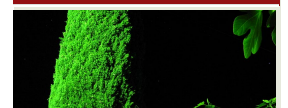
Facebook, Tweet, Google+, LinkedIn, Pinterest

Preporučite portal i naš forum svojim prijateljima i poznanicima kako bi i oni znali za komentare, reportaže, razgovore i vijesti koje ovdje objavljujemo.

Dijeli 0

[puna širina]

Kolumne**Lijepa Naša**

moderna jer razgoličuje sve konzervativne i religiozne nebuloze prošlih vremena. Pisci, kako oni s „lijepim“ pisanjem, tako i oni drugi „blago rečeno“ slabašni pisci ali zato itekakvi ideološki poslušnici, napisat

će djelo koje je strovaljeno u bezdan svake estetske ljepote i dobrote.

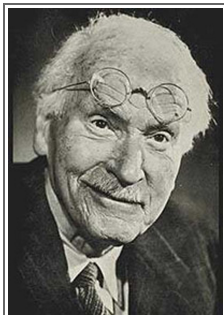
Ciljano se u tim uradcima idealiziraju dekadencija, nemoral, izopačenost, promiskuitet, prostitucija, uživanje opijuma, razbojstva, nihilizam, beznađe i druge ljudske deformacije, koje su u apsolutnoj suprotnosti s kršćanskim vrijednostima. Glavni junaci tih planetarno popularnih uradaka su pustolovi, siledžije, razbojnici, ubojice, varalice, homoseksualci, preljubnici, nevjernici i sl.

Osim toga, nužno je u tim „izvršnim komadima“ poniziti i diskreditirati Katoličku crkvu, optužiti je da je klerikalna, vlastodržna, častohlepna i srebroljubiva, a njeno svećenstvo nužno je optužiti za nemoral, pedofiliju, rastržnost i prevvaru, ili ismijati zbog gluposti, neznanja i zatucanosti. Jer ako se tako ponaša Crkva i tako velika zla čine crkveni oci, onda „javno mnijenje“ ne može govoriti o nekoj njezinoj svetosti, iz čega bi trebalo proizaći da je njena religija laž.

Rat protiv Krista

Isus Krist je posebna inspiracija književnih službenika „Velikog oka“. Osparava ga se, napada i negira te poigrava njegovom osobom. Oduzima mu se božanska dimenzija, pretvara ga se u proroka, zanesenjaka, neshvaćenog idealista, uzaludnog stradalnika, oženjenog židovskog cinika, onoga koji je izdan i zlopotrebljen od vlastite Crkve. Smještaju Isusa u novovjekovna društva, politička, etička i svjetonazorska zbivanja, predstavljaju kao nositelja kritičke misli, osporavatelja i revolucionara, ideologa socijalističkog proletarijata, političkog nadahnitelja teologije oslobođenja, androgenog lika feminističkog „prvog pravog muškarca“.

Isusa su podvrgavali psihoanalitičkom tretmanu, svrstavali ga u hipije, proglasili ga evandeoskim Spartakom koji je ustao protiv bogataša, doveli ga pred sudište Inkvizicije, oženili ga Marijom Magdalenom, otkrili mu krvno potomstvo koje traje sve do danas od loze franačkih kraljeva Merovinga, zaniijekali da je umro na križu i potom uskrsnuo, doveli ga u Egipat, Indiju, Kašmir, nazvali ga nezakonitim djetetom rimskog vojnika Pantherona, zatočili ga u strogu esensku zajednicu Kumrana, proglasili da je sam smislio i ostvario svoju „Pashalnu urotu“, pripisali mu homoseksualnu vezu s „ljubljenim učenikom“ i još štošta blasfemično i bogohulno. (Nikola Mate Rošić: *Zavjera protiv Krista, Obnovljeni život* br. 1, Zagreb, 2006., str. 105-121. i Davor Domazet Lošo: *Klonovi nastupaju, Detekta*, Zagreb, 2007., str. 121. i 122.)

Jedan dio opće kulture postmoderne, poglavito književnosti, zasitio se dominacijom materijalizma i scijentizma te je zakoračio u ezoterično - mističnu doktrinu teozofa, gnostika i neoplatonika. Spekulativna demonologija u tumačenjima izvansjetilnosti zomo je potvrđena u psihoanalizi švicarskog psihijatra i duhovnog vođe New Agea, Carla Gustava Junga. Prema Jungu, cijela se povijest Zapada pokazuje kao vječita supremacija razuma u odnosu na osjećaje, odnosno razum je dominantna, a osjećaj zakržljala funkcija. Nužno je stoga jasno definirati dominantnu i atrofiranu funkciju te se usmjeriti na aktiviranje i razvijanje potonje.

Jung je u okviru vlastite škole baveći se disocijativnim i opasnim psihološkim vježbama (trans, hipnoza, izglednjivanje, nespavanje, holotropsko disanje, ples, bučna glazba) otkrio jedno opće carstvo „kolektivno nesvesnog“ koje je napučeno arhetipima – „djelatnim osobama“. Jung arhetipe naziva „besmrtnim demonima“ koji imaju istodobno pozitivan, negativan ili neutralan karakter.

Jungovo teološki neprihvatljivo shvaćanje demona je u njegovom neraspoznavanju duhova, koji su, prema Jungu, poput poganskih bogova (demona), dobri i zli. Upravo na tragu gnostičkih učenja kako je davao vječno načelo, samo suprotno Bogu, Jung je postao za mnoge književnike moderno utjelovljenje okultnog metafizičara, žreca i proroka.

Humaniziranje

Začudno koliko je postmoderna istovjetna filozofiji renesanse s idejom čovjeka kao božanskog bića slobode stvaranja.

Humaniziranje

Začudno koliko je postmoderna istovjetna filozofiji renesanse s idejom čovjeka kao božanskog bića slobode stvaranja. Renesansno humaniziranje, kao nužnost uspostave slobode čovjeka, u današnjem je posthumanizmu došlo do svog uozbiljenja u radikalnom prevladavanju svih ograničenja koja dolaze iz prirode, kao i religijsko-metafizičkih doktrina o predodređenosti njegove sudbine.

Renesansno humaniziranje, kao nužnost uspostave slobode čovjeka, u današnjem je posthumanizmu došlo do svog uozbiljenja u radikalnom prevladavanju svih ograničenja koja dolaze iz prirode, kao i religijsko-metafizičkih doktrina o predodređenosti njegove sudbine. U posthumanizmu više nema povijesti s obzirom na doktrinu dimenzije neizvjesnosti onoga nadolazećeg. Pojam života pod uvjetima kozmičke apokalipse se radikalno mijenja. Stoga nije iznenađujuće što se u posthumanizmu iznova raspravlja o mračnoj tajni gnostičkih religijskih kultova.

Teoretičar postmoderne književnosti Ihab Hassan još je 1975. godine iskazao da će elektronska komunikacija u medijskome svijetu biti ispunjenje gnostičke vizije o univerzalnoj komunikaciji između čovjeka, materije i kozmosa. Ne zaboravimo da gnostici ovaj svijet tvari i tjelesnosti smatraju opsjenom i varkom božanskoga čina stvaranja. Vjeruju da je samo spiritualni život vječne i besmrtno gnoze (božanskog uma) jedini istinski svijet.

Ispunjenje te vizije u današnjem digitalnom svijetu mnogima se čini puno savršenijim nego što piše u Gnostičkim evanđeljima. No te vizije nisu proročanstva nadolazećeg u realnom liku već znamenja budućnosti u jeziku i pismu mračne tajne besmrtnosti. (Žarko Pajić: *Posthumano stanje*, *Europski glasnik* 15/2010., Hrvatsko društvo pisaca, Zagreb, 2010., str. 540. i 553.)

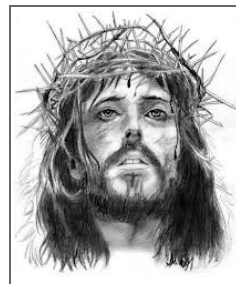
Učinak na programiranje planetarnog puka bit će gotovo istovjetan ako mu se serviraju, naoko sasvim suprotni, književni uradci ateističkih egzistencijalista, tipa salonskog

razbojstva, nihilizam, beznađe i druge ljudske deformacije, koje su u apsolutnoj suprotnosti s kršćanskim vrijednostima. Glavni junaci tih planetarno popularnih uradaka su pustolovi, siledžije, razbojnici, ubojice, varalice, homoseksualci, preljubnici, nevjernici i sl.

Prognoza za pomorce

Isus Krist

Smještaju Isusa u novovjekovna društva, politička, etička i svjetonazorska zbivanja, predstavljaju kao nositelja kritičke misli, osporavatelja i revolucionara, ideologa socijalističkog proletarijata, političkog nadahnitelja teologije oslobođenja, androgenog lika feminističkog „prvog pravog muškarca“.

komunista Jan-Paula Sartrea te njegove životne suputnice Simone de Beauvoir, ili ezoteričnih i sotonističkih pisaca poput Aleistera Crowleya ili Antona Szandora Le Veya. Kod jednih i kod drugih glorificira se čovjek. Često ih samo tanka nit dijeli. Zato nije čudno što u poshuanom vremenu sekularizma „Veliko oko“ ateizam, agnosticizam i deizam prešutno forsira kroz cijelo društvo kršćanskog svijeta kao poželjni izbor.

S obzirom da je sve manji jaz između skeptika koji niječu postojanje okultnih pojava (zamijenjeno riječju „parapsihologija“) i onih koji ih otvoreno i potpuno prihvaćaju, prostodušnom puku se nameće još nešto. Čovjeka je oduvijek zanimalo nešto tajnovito, nešto što se ne može objasniti naravnim zakonima, uvijek je želio zaviriti iza zastora ovostranosti. Za svakog takvog znatiželjnika, bilo nevjernika bilo onoga kojemu vjera u jedinog pravoga Boga nije čvrsto ukorijenjena, nude se, reklamiraju i potiču razvikane knjige gnostičkih i heretičkih pisaca, masonskih prosvjetitelja, nešto između ogoljelog materijalizma i okultizma, kao: Elaine Pagels, Justine Glass, Hugh Schonfield, Lynn Picknett, Michael Baigent, Richard Leigh, Henry Lincoln, Dan Brown, Paolo Coelho i mnogi drugi.

Okultne prakse

Budući da vjera zahtjeva i određena odricanja za koju halapljivi čitatelji tih knjiga do sada nisu bili spremni, ovim putem će steći nove spoznaje za koje se više neće morati opravdavati svojim dosadašnjim vjerskim nedoumicama. Postupno će radoznali čitatelji „masonskih priručnika“ zakoračiti korak dalje, u duhovnost New Agea – u okultnu gnozu, hermetizam i alkemiju teozofkinje H. P. Blavatsky, metafizičara G. I. Gurdijeva i psihoanalitičara C. G. Junga. Naći će svoj prividni „unutarnji mir“, svoj vjerski duhovni kozmopolitizam koji će ih odvesti u bespuće bez povratka.

Ne samo da ciljanom literaturom „Veliko oko“ planetarni puk pretvara u zombije, sljedbenike puta jedne buduće sinkretističke univerzalne poganske religije, već ih i kao „nove duhovne spoznavatelje“ gura u što čvršću suradnju s đavlom. Zastrahujuće je koliko su „parapsihološki“ fenomeni u književnosti postmoderne obuzeli zombizirani svijet posthuanog doba, od onih naoko bezazlenih pa sve do krajnje magijskih: gatanje, hiromantija, tarot, horoskopi, astrološka pretkazanja, radioestezijska, kristalomantija, vračarski kultovi, vještija udruženja (feminističko društvo Wicca), joga, ji-jing, transcendentalna meditacija, zenbudizam, kabala, akupunktura, kiropraktika, reiki, paragnozija, nekromancija i sl.

Možemo samo naslutiti koliko je milijuna mladih uzrasta planetarno popularne knjige Harry Potter britanske spisateljice Joanne Kathleen Rowling potakla u vjerovanje i prakticiranje magije. Knjige su prevedene na 66 (!) jezika i pisane jednostavnim, djeci razumljivim jezikom. Bajkovito-trilerskim raspletima one čitatelje neizostavno potiču na „bijelu magiju“

koja je predmet proučavanja u suvremenim školama vješticearenja i čarobnjaštva.

Astrologija, gatanje, gledanje u kristalnu kuglu, priprema napitaka i bacanje čini opisani su na šaljivi i privlačni način koji će možda i izazvati smijeh kod djece. No, zamisliti se je: isprobavaju li djeca i tinejdžeri iste postupke u praksi? Nije začudno što u većini knjižara knjige o Harryju Potteru stoje na policama odmah do pravih knjiga o vraćanju i magiji, kao što ih mladi uzrastu istodobno i kupuju.

Za odrasle uzraste je nevidljiva ruka „Velikog oka“ namijenila jednako tako popularne uratke poput niza romana, već spominjanog, brazilskog pisca Paula Coelhoa. Coelho je kao dijete prošao isusovačku školu, ali je u njoj stekao samo „negativna“ iskustva te je postao ateist i veliki mrzitelj kršćanstva. Njegov život je sve osim nezanimljiv.

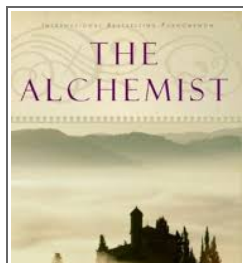
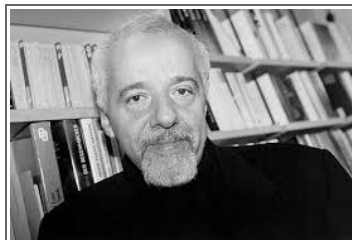
Okultizam

Astrologija, gatanje, gledanje u kristalnu kuglu, priprema napitaka i bacanje čini opisani su na šaljivi i privlačni način koji će možda i izazvati smijeh kod djece. No, zamisliti se je: isprobavaju li djeca i tinejdžeri iste postupke u praksi? Nije začudno što u većini knjižara knjige o Harryju Potteru stoje na policama odmah do pravih knjiga o vraćanju i magiji, kao što ih mladi uzrastu istodobno i kupuju.

Coelho

Svojedobno je Coelho konzumirao halucinogene droge, bio u hipijevskoj komuni, prošao sektu Hare Krišna, budizam, zen filozofiju, yogu, prakticirao bijelu i crnu magiju, sotonizam najliberalnijeg seksualnog perverznojaka Aleistera Crowleya, iskušao homoseksualizam i tko zna što još. U trenutcima svojih dubokih duhovnih kriza (tri puta je završio u umobolnici) te traženju Boga i puta izlaza iz svog besmisla u raznim religijama, Coelho svoje čitatelje uvodi u sinkretistički i teozofski svjetonazor duhovnosti New Agea, kao i u okultizam i magiju.

Njegov najpoznatiji roman Alkemija je ogledni primjerak teozofije koju je promovirala „majka“ modernog New Agea, velika okultistica i spiritistica Helena Petrovna Blavatsky u Teozofskom društvu. U tom romanu glavni lik prođe pola svijeta, mnoge probleme i nedaće, da bi na kraju shvatio kako je pravo znanje i blago ispod njegovog omiljenog drveta. To je tipično geslo teozofije Nema religije nad istinom, prema kojoj treba sljediti unutarnje „Ja“, glas u sebi i intuiciju, jer to je najbolji put k višim stupnjevima duhovnosti. Čovjeku ne treba nitko da dosegne više „Ja“ i on je sebi najbolji učitelj. Tom istinom nužno je dočekati svog „Krista“, posljednjeg avatara...

Hrvatska književna scena postmoderne također je uronila u duhovnost New Agea, ali je u većem dijelu „zapela“ na „ideologiji ORJUNA-e“, te ju prati stigma neizvršene političke lustracije. Kao što su bivše komunističke nomenklature (kriptokomunisti i reciklirani komunisti) i njihovi biološki sljednici zadržale vodeću ulogu u politici i gospodarstvu, tako i ista književna pera dominiraju hrvatskom kulturom.

Zmija je samo presvukla kožu jer komunistički internacionalizam potpuno je srodan globalističkom neoliberalnom kapitalizmu. Oba su totalitarizma željela

Coelho

Svojedobno je Coelho konzumirao halucinogene droge, bio u hipijevskoj komuni, prošao sektu Hare Krišna, budizam, zen filozofiju, yogu, prakticirao bijelu i crnu magiju, sotonizam Paulo Coelho najliberalnijeg

postati svjetski poredak, drugom je to i uspjelo. Podobni, hvaljeni, citirani, reklamirani i poželjni „hrvatski“ pisci su oni koji nastupaju pod krinkom prosvijećenog kozmopolitizma, koji suverenu hrvatsku državu koja je trajala između dva referenduma nikada nisu prihvatili, koji s ushićenom sjetom pišu o bivšoj državi, koji žele provesti novu titoizaciju, koji pišu o jedinstvenom jeziku Hrvata i Srba, koji sanjaju o „regionu“, itd.

Štoviše, slavljiji su i hvaljeniji upravo oni antihrvatski skribomani koji će čim više kriminalizirati domovinski rat, hrvatskog državnika dr. Franju Tuđmana, Crkvu u Hrvata, sve tradicionalne moralne vrijednote, oni koji će se s prijezirom i gnušanjem odnositi prema drugačijim hrvatskim piscima – „dinaroidnim ognjištarima“.

A ti drugi žive i rade kao unutarnji emigranti i vegetiraju na margini službene hrvatske kulture...

Korišteni dijelovi iz knjige Magija umjetnosti.

*seksualnog perverznojaka
Aleistera Crowleeya,
iskušao
homoseksualizam i tko
zna što još. U trenutcima
svojih dubokih duhovnih
kriza (tri puta je završio
u umobolnici) te traženju
Boga i puta izlaza iz
svog besmisla u raznim
religijama, Coelho svoje
čitatelje uvodi u
sinkretistički i teozofski
svjetonazor duhovnosti
New Agea, kao i u
okultizam i magiju.*

Mladen Lojkić

141K+